

Reflections on Fasting in Jurisprudence; A Criminal Act or a Forbidden Act?

تأملی بر روزه خواری در رویه قضایی؛ فعل مجرمانه یا فعل حرام؟

Sayed Reza Mousavi Azadeh
PhD Student in Criminal Law and Criminology, Faculty of Law and Political Science, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran (Corresponding Author)

Iman Esfandiari
PhD Student in Criminal Law and Criminology, Faculty of Law and Political Science, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran

Sayed Hamed Razavi
Bachelor of Laws, Payame Noor University

سید رضا موسوی آزاده

دانشجوی دکتری حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران (نویسنده مسئول)

musavireza1368@yahoo.com
<http://orcid.org/0000-0001-5845-5356>

ایمان اسفندیار

دانشجوی دکتری حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

imanesfandiari@yahoo.com

سید حامد رضوی

کارشناس حقوق، دانشگاه پیام نور

Hamed1985razavi@gmail.com

Abstract

One of the basic principles in criminal law is the principle of legality of crimes and punishments. Crimes, punishments and their qualities under the above principle must be foreseen. Different legislatures have incorporated this principle into either criminal law, constitutions, or our rights. In the present study, with a descriptive-analytical method and using library sources, we investigate the case of fasting or not in the scope of the mentioned principle. The religion of Islam, by bringing the rule of ugliness of the eagle of Balabian, has confirmed the principle of legality of crimes and punishments, and judges should consider such a principle in their rulings, and behavior that is not considered a crime in the law can not be ruled and interpreted. Judges must also be within the framework of the principle, and behavior such as fasting in public, although morally ugly, but until explicitly criminalized in the law, can not be interpreted by Article 638 of the Islamic Penal Code approved in 1996, which is made of words and phrases Vague took advantage of such behavior and criminalized it. Because human actions and omissions, no matter how reprehensible and harmful to the social system, are not punishable as long as there is no provision for it in the law. In other words, human actions are permissible as long as the legislator does not criminalize the act or omission of the act and does not prescribe a punishment for it.

Keywords: Fasting, Forbidden Act, the Principle of Legality of Crimes and Punishments, Article 638 of the Islamic Penal Code 1996..

چکیده

یکی از اصول بنیادین در حقوق کیفری، اصل قانونی بودن جرائم و مجازات‌ها است. جرائم، مجازات‌ها و کیفیات آن‌ها در لوی اصل فوق می‌بایست از قبل پیش‌بینی شده باشد. قانونگذاری‌های متفاوت، این اصل را یا در قوانین جزایی یا در قوانین اساسی و یا همچون حقوق ما در هر دو گنجانیده‌اند. در پژوهش حاضر با روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه‌ای به بررسی موردی جرم بودن یا نبودن روزه‌خواری در دایره اصل مذکور می‌پردازیم. دین مبین اسلام، با آوردن قاعده قبح عقاب بلابیان بر اصل قانونی بودن جرائم و مجازات‌ها صحنه گذاشته است و قضات در احکام صادره باید چنین اصلی را مدنظر قرار داده و رفتاری را که در قوانین جرم تلقی نشده است را نمی‌توانند مورد حکم قرار دهند و تفسیر قضات هم باید در چهارچوب اصل مذکور باشد و رفتاری همچون روزه‌خواری در ملاءعام هرچند دارای قبح اخلاقی است اما تا زمانی که به صراحت در قوانین جرم‌انگاری نشده باشد، نمی‌توان با تفسیر ماده ۶۳۸ کتاب پنجم قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) مصوب ۱۳۷۵ که از واژه‌ها و عبارات مهم بهره برده است چنین رفتاری را جرم انگاشت و مجازات در نظر گرفت. چرا که فعل و ترک فعل انسان هر اندازه نکوهیده و برای نظام اجتماعی زیان‌آور باشد، مادامی که در قانون حکمی برای آن پیش‌بینی نشده است، قابل مجازات نیست. به بیان دیگر، مادامی که قانونگذار فعل یا ترک فعل را جرم نشناسد و کیفری برای آن تعیین نکند، افعال انسان مباح است.

واژگان کلیدی: روزه‌خواری، فعل حرام، اصل قانونی بودن جرائم و مجازات، ماده ۶۳۸ کتاب پنجم قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) مصوب ۱۳۷۵.